

Sygn. akt II Ca 1227/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Iwona Siuta
Sędziowie:	SO Marzenna Ernest SO Robert Bury (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 maja 2013 roku w S.

sprawy z powództwa **J. B.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 26 czerwca 2012 r., sygn. akt I C 1718/11

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. w punkcie I zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda J. B. kwotę 1.205,30 (jeden tysiąc dwieście pięć złotych trzydzieści groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 27 czerwca 2012 roku i oddala powództwo w pozostałej części;

b. w punkcie III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.027,19 zł (jeden tysiąc dwadzieścia siedem złotych dziewiętnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 1227/12

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie wyrokiem z dnia 26 czerwca 2012 roku zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda J. B. kwotę 1.600 złotych z odsetkami ustawowymi, oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu.

Wyrok zapadł w sprawie, w której powód żądał od ubezpieczyciela zapłaty kwoty 1.600 zł twierdząc, że stanowiący jego własność samochód marki A. o nr rej. (...) został uszkodzony przez sprawcę, który ubezpieczył odpowiedzialność cywilną u pozwanego. Ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie w kwocie 2.006,61 zł, powód zlecił kalkulację naprawy rzeczoznawcy samochodowemu, który koszt naprawy wyliczył na 5.636,65 zł. Pozwany domagał się oddalenia powództwa twierdząc, że szkoda wyraża się kwotą 2.938,19 zł, decyzją z 29 kwietnia 2010 roku przyznał na rzecz poszkodowanego dodatkową kwotę 931,58 zł netto. Na rozprawie 12 czerwca 2012 roku pełnomocnik powoda zakwestionował fakt otrzymania przez powoda drugiej części odszkodowania, jakie zostało przyznane przez pozwaną spółkę.

Sąd ustalił, że 4 czerwca 2009 roku doszło do kolizji drogowej, uszkodzeniu uległ należący do powoda samochód osobowy, sprawca kierujący motocyklem Y. (...) (...) o nr rejestracyjnym (...) zawarł umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z pozwanym ubezpieczycielem. Pozwany ustalił wysokość szkody na kwotę 2.006,61 zł netto. Powód zażądał kwoty 6.876,71 brutto opierając się na opinii zleconej rzeczoznawcy. Pozwany ostatecznie ustalił szkodę na kwotę 2.938,19 zł i wydał decyzję o przyznaniu powodowi dalszego odszkodowania w kwocie 931,58 zł. Powód nie otrzymał przyznanej kwoty dodatkowego odszkodowania. Sąd ustalił, opierając się na opinii biegłego, że koszt naprawy samochodu powoda to 4.143,49 zł. Po prawidłowej naprawie spadek wartości handlowej pojazdu odpowiada kwocie 200 zł.

Sąd uznając powództwo za częściowo uzasadnione odwołał się do art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. oraz art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 roku Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Uznano za wiarygodną opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej J. M., z której wynikała możliwość przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego przy użyciu części nowych oryginalnych, sygnowanych przez producenta pojazdu znakiem firmowym. Sąd uznał, że pozwany powinien zapłacić jako odszkodowanie kwotę 2.336,88 zł (koszty naprawy ustalone przy zastosowaniu cen obowiązujących obecnie, powiększone o ubytek wartości handlowej i pomniejszone o kwotę wypłaconego odszkodowania, czyli $4.143,49 + 200 - 2.006,61 = 2.336,88$ zł). Uznano, że powód dochodził odszkodowania w postaci utraty wartości rynkowej pojazdu oraz że przyznane powodowi odszkodowanie w kwocie 931,58 zł nie zostało przez pozwanego zapłacone. Sąd uwzględnił żądanie powoda do kwoty 1.600 zł, jako że żądana kwota była niższa od wysokości należnego powodowi odszkodowania uzupełniającego, 2.336,88 zł. Odsetki zasądzono od dnia następnego po dniu wydania wyroku odwołując się do art. 363 § 2 k.c., przy ustaleniu odszkodowania według cen z chwili wyrokowania.

Wyrok został zaskarżony apelacją przez pozwanego w części uwzględniającej żądanie w wysokości 394,70 zł. Apelujący zarzucił wyrokowi Sądu I instancji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że strona pozwana nie zapłaciła powodowi kwoty 931,58 zł, naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną ocenę zebranego materiału dowodowego. Pozwany domagał się zmiany zaskarżonego wyroku przez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 1.205,30 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 27 czerwca 2012 roku oraz stosownej zmiany orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu.

Uzasadniając zarzuty apelacji wskazano, że Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych przyjmując, że pozwany nie zapłacił powodowi kwoty wynikającej z kolejnej decyzji o przyznaniu odszkodowania w wysokości 931,58 zł. Suma ta została zapłacona pełnomocnikowi powoda F. S., zgodnie z pkt 5 pełnomocnictwa, udzielonego przez powoda, przelewem na rachunek bankowy. Pozwany wniósł o przeprowadzenie w postępowaniu apelacyjnym dowodu z wydruku z rachunku bankowego. W ocenie apelującego, Sąd I instancji powinien zasądzić na rzecz powoda kwotę 1.205,30 zł (4.143,49 zł - 2.938,19). Pozwany podkreślił, że powód domagał się wyrównania szkody poprzez zapłatę

kwoty 1.600 zł wyłącznie z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, a nie z przyczyn ubytku wartości handlowej pojazdu.

Powód wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest zasadna.

Postępowanie apelacyjne przed sądem odwoławczym jest kontynuacją postępowania przed sądem pierwszej instancji, w dalszym ciągu następuje merytoryczne rozpoznanie sprawy. W przyjętym systemie apelacji pełnej Sąd II instancji ustala stan faktyczny w oparciu o dowody przeprowadzone przed Sądem I instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym, zgodnie z art. 382 k.p.c. Zasadą jest dopuszczalność nowości, a treść art. 381 k.p.c. decyduje o koncentracji materiału dowodowego i faktycznego w postępowaniu przed Sądem I instancji, nie wyłączając jednak możliwości jego uzupełnienia w postępowaniu apelacyjnym. Wprowadzenie nowego materiału faktycznego i dowodowego wynika także z art. 386 § 1 pkt 4 k.p.c., według którego powołanie nowych faktów i dowodów powinno być połączone z wykazaniem, że ich powołanie w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie było możliwe albo że potrzeba powołania się na nie wynikała później. Jednocześnie jednak 381 k.p.c. stanowi o możliwości pominięcia nowości, a nie o ich pominięciu, jeżeli możliwość i potrzeba powołania tych faktów istniała przed Sądem I instancji. Celem postępowania apelacyjnego jest ponowne wszechstronne zbadanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym, regułą jest dopuszczalność nowego materiału procesowego przed sądem apelacyjnym z jej ograniczeniem z art. 381 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2000 roku, I CKN 675/00). Zarzut zapłaty, jako twierdzenie faktyczne pozwanego o spełnieniu świadczenia, zmierzające do jego obrony oraz dowody na jego poparcie powinny być zgłoszone przed Sądem I instancji. W postępowaniu tym pozwany powołał się na fakt zapłaty, jednak jego nie udowodnił. Decyzja o przyznaniu uzupełniającego odszkodowania nie jest dowodem pozwalającym na ustalenie, że spełniono świadczenie pieniężne. W postępowaniu pierwszoinstancyjnym należało stwierdzić, że pozwany nie udowodnił zarzutu zapłaty, a nie że zapłata ta nie miała miejsca. W odniesieniu do wniosku w postępowaniu apelacyjnym o przeprowadzenie dowodu z wyciągu z rachunku bankowego pozwanego, z którego wynika zapłata kwoty 931,58 zł, należy zauważyć, że możliwość i potrzeba jego wniesienia istniała w postępowaniu przed Sądem I instancji. Z treści art. 381 k.p.c. wynika możliwość pominięcia nowości, sprekludowanego materiału dowodowego, jednak ocena uzależniona jest od dyskrecjonalnej, sprawdzalnej oceny sądu. Ocena dowodu z wyciągu z rachunku bankowego pozwanego nie wymaga powiązania z pozostałym materiałem dowodowym, jednoznacznie wskazuje na fakt zapłaty, nielojalnie, ponieważ sprzecznie z art. 3 k.p.c., niepodanym przez powoda. Niewymagający szerokiej oceny materiał dowodowy przedstawiony w postępowaniu przed Sądem II, nielojalne zachowanie procesowe powoda, uzasadniają przeprowadzenie dowodu z wyciągu z rachunku bankowego pozwanego, mimo jego sprekludowania. W konsekwencji Sąd II instancji przyjmuje za własne ustalenia faktyczne dokonane przed Sądem I Instancji z tą zmianą, że na podstawie materiału przedstawionego w postępowaniu apelacyjnym ustalił, że pozwany zapłacił powodowi kwotę 931,58 zł tytułem odszkodowania, obok uprzednio zapłaconej.

Konstrukcja podstawy faktycznej roszczenia procesowego zależy od twierdzeń powoda zgłoszonych w pozwie albo w toku procesu, co w ostatnim przypadku oznacza zmianę przedmiotową powództwa, niedopuszczalną w postępowaniu apelacyjnym. Z twierdzeń powoda nie wynika, aby domagał się odszkodowania z przyczyny utraty wartości rynkowej przez uszkodzony pojazd – żadne z twierdzeń faktycznych nie odnosi się do tego rodzaju szkody, a wszystkie twierdzenia pozwu odnoszą się do kosztów naprawy. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że szkoda powoda wyraża się także ubytkiem wartości rynkowej pojazdu w kwocie 200 zł. Szkoda powoda ustalona przez Sąd I instancji to kwota 4.143,49 zł, z tego pozwany zapłacił 2.938,19 zł, więc pozostaje do zapłaty kwota 1.205,30 zł. Z tych przyczyn wyrok Sądu I instancji podlegał zmianie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Zarzuty apelacji błędów w ustaleniach faktycznych Sądu oraz naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie są trafne, jeżeli uwzględni się nieudowodnienie przez pozwanego zarzutu zapłaty w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Przyczyną reformatorijnego orzeczenia Sądu II instancji jest udowodnienie zarzutu zapłaty w postępowaniu apelacyjnym.

Powód przegrał sprawę w postępowaniu apelacyjnym w całości, zgodnie z art. 98 k.p.c. zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu celowych kosztów procesu, wynagrodzenia adwokata ustalonego na podstawie § 6 pkt 1 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z 2002 roku ze zmianami) oraz opłaty od apelacji w kwocie 30 zł.